Lietas Nr. C32318313
Lietas arhīva Nr. C-2607-15/13

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā

Rīgā 2015.gada 6.augustā

Rīgas pilsētas Ziemeļu rajona tiesa
tiesnese M.Griķe
tiesas sēžu sekretāre I.Vorobjova

civillietā

/pers. A/ prasībā pret sabiedrību ar ierobežotu atbildību "FSC EU", reģistrācijas Nr./reģistrācijas numurs/, par dalībnieku lēmuma atzīšanu par spēkā neesošu.

Aprakstošā daļa

2013.gada 25.jūnijā /pers. A/ (turpmāk – prasītājs) cēla tiesā prasību pret sabiedrību ar ierobežotu atbildību "FSC EU" (turpmāk – atbildētājs) par tās dalībnieku lēmuma atzīšanu par spēkā neesošu. Celti prasījumi – atjaunot procesuālo termiņu prasības celšanai un atzīt par spēkā neesošu SIA "FSC EU" (iepriekšējais nosaukums "ELS International") dalībnieku 2012. gada 28. februāra lēmumu Nr. 28/02.

2013. gada 5. augustā iesniegti prasības pieteikuma precizējumi, - jauni vai citi prasījumi netika pieteikti.

Prasītāja prāt, apstrīdētais lēmums nav tiesisks sekojošu apsvērumu dēļ: atbildētāja lietvedībā tas neatrodas, dalībniekiem nav bijis zināms, nav ievērota ar Komerclikumu noteiktā lēmuma pieņemšanas procedūra un apšaubītas /pers. C/ tiesības rīkoties First Swiss Card Holding AG vārdā. Nav zināms vai pastāv dokumenta oriģināls, jo tāds nav iegūts. Ja lēmums nav falsificēts, tad personas /pers. C/ un /pers. F/ kā valdes locekļi rīkojušies pretēji atbildētāja un trešo personu interesēm, bet tikai /pers. F/ interesēs, jo nesamērīga atlīdzības apmēra noteikšana ir neatbilstoša atbildētāja finansiālajam stāvoklim un neadekvāta Latvijas Republikā noteiktajam atalgojuma apmēram.

Lietā kā trešās personas bez patstāvīgiem prasījumiem atbildētāja pusē pieaicināti /pers. C/, /pers. F/, First Swiss Card Holding AG, reģistrācijas Nr.CH-170.3.035.321-9, Šveices Konfederācijā.

Atbildētājs tā valdes priekšsēdētāja /pers. H/ personā rakstveidā tiesai paskaidrojis, ka prasību atzīst par pamatotu, lūdz to apmierināt. Dalībnieku 2012. gada 28. februāra lēmums Nr.28/02 sabiedrības lietvedībā neatrodas, tāpat nekādi dokumenti, kas apliecina Komerclikuma ievērošanu attiecībā uz sapulces sasaukšanu un lēmuma pieņemšanu. Lēmuma pieņemšanā nav ievērotas atbildētāja intereses, trešās personas /pers. C/ un /pers. F/ rīkojušies pretēji atbildētāja ekonomiskajām interesēm, lietvedība un grāmatvedība kārtota nolaidīgi. Lēmums nav atbilstošs atbildētāja ekonomiskajai spējai un noteiktais atlīdzības apmērs nav adekvāts Latvijas Republikas atalgojuma apmēram. Nav pamata uzskatīt, ka sapulce notikusi, jo neviens no dalībniekiem paziņojumu par to nav saņēmis, nav pierādījumu, ka /pers. C/ bija tiesības rīkoties /pers. D/ vārdā. Neviens no dalībniekiem par lēmuma esamību nav zinājis. /pers. C/ un /pers. F/ rīcība bijusi pretēja Civillikuma 1. pantā noteiktajam.

Trešās personas First Swiss Card Holding AG vārdā, tās pilnvarots pārstāvis /pers. I/ rakstveidā tiesai paskaidrojis, ka atzīst prasību par pamatotu un pilnībā apmierināmu, - tai nav bijis zināms par apstrīdēto lēmumu līdz 2013. gada 26. martam, kad /pers. F/ iesniedzis tiesā kreditora maksātnespējas pieteikumu. /pers. C/ nekad nav bijis pilnvarojuma pieņemt attiecīga satura lēmumu trešās personas vārdā, viņš nav rīkojies tās uzdevumā vai interesēs, rīkojies ārpus piešķirtā pilnvarojuma robežām.

Lietā iegūti pierādījumi (lietas lapa 143), ka First Swiss Card Holding AG ir likvidēts 2015. gada 6. aprīlī.

Prasītāja pārstāvis – zvērināts advokāts Jānis Avotiņš uz tiesas sēdi neieradās. Nav iegūti nekādi pierādījumi tam, ka pārstāvim ir attaisnojami neierašanās apstākļi. Pārstāvis ir zvērināts advokāts, tādēļ secināms, ka viņam ir zināma procesuālā kārtība, kad norādītie apstākļi noteikti pierādāmi tiesai. Nav pieteikti nekādi tādi procesuāli lūgumi, kas pamatoti var liegt skatīt lietu tiesas sēdē – pārstāvis nav paziņojis, ka vēlas izmantot kādas no tiesībām, kuras tieši izlietojamas tiesas sēdē un pamatoti var kavēt vai liegt lietas iztiesāšanu tiesas sēdē.

Ņemot vērā tiesvedības laiku, procesuālo ekonomiju, secināms, ka nav tādu apstākļu, kas pamatoti var liegt lietas izskatīšanu. Lietas dalībnieks uzņēmies risku, kas nav attaisnojies. Lietā iesniegti pierādījumi, sniegti apsvērumi un argumenti rakstveidā, tādēļ secināms, ka tie ir pietiekami lietas iztiesāšanai un nepamatoti nav liegta iespēja sacīkstes principa īstenošanai tiesā. Personas tiesības uz tiesu netiek nepamatoti skartas vai ierobežotas. Pretējus secinājumus izdarīt nav pamata.

Lieta izskatīta bez prasītāja puses piedalīšanās tiesas sēdē, saskaņā ar Civilprocesa likuma 209., 210., 156. pantu nosacījumiem.

Atbildētāja pilnvarots pārstāvis zvērināts advokāts Dmitrijs Koļesņikovs prasību atzina par pamatotu, lūdza to apmierināt. Paskaidroja, ka apstrīdētajam lēmumam nav tā oriģināla. Sapulce netika sasaukta, par to nebija zināms, jautājums par /pers. F/ algu nekad netika celts. Uzskata, ka prasītājam ir tiesības celt prasību. Par apstrīdēto lēmumu uzzinājis 2013. gada 26. martā Rīgas pilsētas Ziemeļu priekšpilsētas tiesā, tādēļ prasība tika celta likumā noteiktā trīs mēnešu termiņā.

Trešo personu /pers. C/ un /pers. F/ pilnvarota pārstāve zvērināta advokāte Inga Dūrīte prasību neatzina. Izteica viedokli, ka tā nav pamatota. Prasītājam nav tiesību celt prasību, jo viņš uz apstrīdētā lēmuma pieņemšanas brīdi nebija ne sabiedrības valdē, ne tās dalībnieks. Tāpat, nokavēts prasības celšanas termiņš, kurš noteikts ar likumu, tas nav procesuāls termiņš, tādēļ nav atjaunojams. Nav tādu būtisku likuma pārkāpumu, kas var kalpot par pamatu apstrīdētā lēmuma atzīšanai par spēkā neesošu.

Motīvu daļa

Uzklausījusi paskaidrojumus, pārbaudījusi un novērtējusi lietā prasītāja iesniegtos un iegūtos pierādījumus, tiesa secina, ka prasība ir pamatota un

apmierināma pilnībā.

Civilprocesa likuma 93.panta pirmā daļa noteic, ka katrai pusei jāpierāda tie fakti, uz kuriem tā pamato savus prasījumus vai iebildumus. Saskaņā ar Civilprocesa likuma 78. panta otro daļu, 80. panta otro daļu, trešajām personām ir pušu procesuālās tiesības un pienākumi, tai skaitā, 93.panta pirmajā daļā noteiktie.

Latvijas Republikas Uzņēmumu reģistra datu bāzes izziņa (lietas I sējuma 10-23) pierāda, ka /pers. A/ ir SIA "FSC EU", reģistrācijas Nr. /reģistrācijas numurs/, reģistrētas 27.12.2002, valdē ar tiesībām pārstāvēt juridisko personu atsevišķi no 2013. gada 16. janvāra, pirms tam kā valdes loceklis no 11.10.2012 līdz 19.12.2012 kopā ar vismaz diviem valdes locekļiem, no 2012. gada 20. decembra ar tiesībām pārstāvēt to atsevišķi; /pers. F/ no 10.01.2012 līdz 11.10.2012 kā valdes priekšsēdētājs ar tiesībām rīkoties sabiedrības vārdā kopā ar visiem valdes locekļiem.

/pers. C/, rīkojoties SIA "FSC EU" vārdā kā tās valdes loceklis, /pers. A/ nosūtījis 2013. gada 22. februārī (lietas lapa 25-26) Notariāta likuma 135. panta kārtībā (lietas I sējuma lapa 24, 27-28) pieprasījumu sniegt informāciju un nodot sabiedrības dokumentus un mantu. Sūtījums nav izsniegts, jo beidzies tā glabāšanas laiks pasta iestādē (lietas I sējuma lapa 27).

/pers. F/ SIA "FSC EU" valdes loceklis /pers. A/ pieprasījis iesniegt sabiedrības dokumentus un mantu, kā arī sniegt pieprasīto informāciju, publicējot sludinājumu laikrakstā "Latvijas Vēstnesis" 2013. gada 26. februārī (lietas lapa 30).

Rīkojoties /pers. F/vārdā, zvērināta advokāte Inga Dūrīte – Petrone 2013. gada 13. februārī taisījusi brīdinājumu SIA "FSC EU" par parāda samaksu un nodomu iesniegt sabiedrības maksātnespējas procesa pieteikumu, norādot, ka nav izpildītas saistības, ko sabiedrība apņēmusies ar 2012. gada 10. septembra dalībnieku ārkārtas sapulces protokolu Nr.1-09/12, 01.03.2012 darba līgumu un 24.09.2012 vienošanos par kompensācijas izmaksu /uzvārds/ EUR 53 770 (LVL 37 791,70) apmērā 14 mēnešu laikā, katru mēnesi izmaksājot vienādu daļu no visas summas (lietas I sējuma lietas lapa 31-32).

2013. gada 26. martā Rīgas pilsētas Ziemeļu rajona tiesas tiesnese ierosinājusi /pers. B/ maksātnespējas procesa lietu pēc tās kreditora /pers. F/ pieteikuma ar lietas Nr. C 32 2557 13 (lietas I sējuma lapa 33-34, 35); pieteikumā norādīts kā pierādījums 28.02.2012 dalībnieka lēmums Nr.28/02 uz vienas lapas (lietas I sējuma lapa 34).

Iesniegts SIA "ELS International", reģistrācijas Nr./reģistrācijas numurs/, dalībnieku lēmums Nr.28/02 kā kopija no lietas Nr. C 32 2557 13, ko apliecinājis /pers. A/ (lietas I sējuma lapa 36), - dokumentā norādīts tā taisīšanas laiks un vieta – 28.02.2012, Rīga. Dalībnieka First Swiss Card Holding AG pilnvarotā persona /pers. C/, saskaņā ar Komerclikuma 221. panta astoto daļu, noteicis valdes locekļa /pers. F/ atlīdzības apmēru EUR 9000, kas atbilst LVL 6325,2 mēnesī, uzdodot valdei ar 2012. gada 1. martu noslēgt atbilstošu darba līgumu.

Saskaņā ar likuma "Par tiesu varu" 16. pantu, tiesai ir saistošs Rīgas pilsētas Ziemeļu rajona tiesas 2013. gada 18. aprīļa spriedums SIA "FSC EU" maksātnespējas procesa lietā Nr. C 32 2557 13 (lietas I sējuma lapa 37-46), ar kuru pieteikums noraidīts, atzīstot to par nepamatotu. Spriedumā tiesa konstatējusi, ka lietā iesniegta SIA "ELS International" 2012. gada 28. februāra dalībnieku lēmuma Nr.28/02 neapstiprināta kopija (skat. iepriekš). Nav nekāda tiesiska vai faktiska pamata uzskatīt, ka norādītā dokumenta oriģināls vai tā noteiktā kārtībā apliecināta kopija atrodas sabiedrības lietvedībā vai jebkur citur. Tiesa noskaidrojusi, ka starp pieteicēju /pers. F/ un parādnieku SIA "FSC EU" pastāv strīds par 2012. gada 1. martā noslēgtā darba līguma Nr.20 spēkā esamību, prasība celta tiesā 2013. gada 4. aprīlī un celtie iebildumi nav atzīstami par formāliem. Nodokļu administrācijai sniegtās ziņas apliecina, ka par /pers. F/ laikā no 2012. gada 1. marta līdz 10. septembrim darba samaksa nav tikusi aprēķināta. 2013. gada 1. martā SIA "FSC EU" izteikusi rakstveidā iebildumus par pieteiktā prasījuma pamatotību, ka tai nav tiesiska pamata, sabiedrības rīcībā nav to pamatojošu dokumentu.

Latvijas Republikas Uzņēmumu reģistra 2013. gada 16. jūlija izziņa (lietas I sējuma lapa 59-70) pierāda, ka First Swiss Card Holding AG, reģistrēta Šveices Konferderācijā ir SIA "FSC EU" ar iepriekšējo nosaukumu SIA "ELS International" dalībniece, kā arī citi tās dalībnieki vēsturiski uz apstrīdētā lēmuma norādīto taisīšanas brīdi – /pers. R/, /pers. S/, /pers. T/, /pers. U/; /pers. R/, /pers. S/, /pers. T/ nopratināti kā liecinieki (lietas II sējuma lapa 3-15) liecināja tiesai par apstākļiem, kas norādīti prasībā, cita starpā, ka dalībnieki par apstrīdēto lēmumu nav zinājuši, nav par to tikuši nekādā veidā informēti. Apšaubīt tādu apstākļu esamību nav pamata, nekādi citi pierādījumi, kas pieradītu pretējo, tiesai nav tikuši iesniegti.

Atbildētājs tiesā iesniedzis 2012. gada pārskatu ar bilanci gada beigās LVL 494 187, gada sākumā LVL 106 552, daļu kapitāls (pamatkapitāls) LVL 189 760, pārskata gada nesadalītā peļņa LVL – 154 950, pašu kapitāls LVL – 41 308, gads noslēgts ar zaudējumiem, kas pierāda prasībā norādītos apstākļus par sabiedrības mantisko stāvokli.

Trešās personas First Swiss Card Holding AG sniegtie rakstveida paskaidrojumi (lietas I sējuma lapa 148 -150), pievienotā tās 2011. gada 19. decembrī izdotā pilnvara /pers. C/ rīkoties tās vārdā (lietas I sējuma lapa 154-156), pilnvara, kas spēkā no 2012. gada 16. februāra uz diviem gadiem (lietas I sējuma lapa 159 – 161), pilnvara, kas spēkā no 2012. gada 28. februāra divus gadus (lietas I sējuma lapa 164-166) pierāda celtos iebildumus, ka trešā persona kā atbildētāja dalībnieks nav devusi /pers. C/ uzdevumu/pilnvarojumu veikt pārsūdzētā lēmuma sakarā jebkādas darbības, tai par apstrīdēto lēmumu nav bijis zināms, secīgi, nav pierādītas personas tiesības rīkoties pilnvardevēja rīkojumā vai uzdevumā un veiktās darbības atzīt par tiesiskām nav nekāda ne faktiska, ne tiesiska pamata.

Citi pierādījumi nav iesniegti.

Tiesa secina, ka

pārsūdzētā sabiedrības dalībnieku lēmuma oriģināla atrašanās vieta nav zināma, ir dokumenta gaismas kopija, kas noteiktā kārtībā nav apliecināta un tā atrodas civillietas Nr. C 32 2557 13 materiālos, - līdz tam neviena no iesaistītām pusēm un sabiedrības dalībniekiem par šādu dalībnieku lēmumu nav zinājuši;

laikā no 2012. gada janvāra sabiedrības valdē bija /pers. F/, kurš ir ieinteresēts pārsūdzētā dalībnieku lēmumā, jo ar to viņam noteikta darba samaksa EUR 9000 mēnesī;

pārsūdzētā dalībnieku lēmuma pieņemšanā tieši ieinteresētas un pēc tā teksta iesaistītas trīs personas – sabiedrības dalībnieks – juridiska persona, norādītais tās pilnvarnieks fiziska persona /pers. C/ un valdes loceklis /pers. F/. Visas citas tiesīgās personas – sabiedrības dalībnieki, par šo pārsūdzēto dalībnieku lēmumu nav zinājušas;

pie apstākļiem, kad sabiedrības dalībnieks – juridiska persona, noliedz pilnvarojumu un to, ka tā uzdevumā būtu pieņemts pārsūdzētais sabiedrības dalībnieku lēmums, kā arī nav zinājis par tā pieņemšanu, atbildīgās personas ir /pers. C/ un /pers. F/ – šīs tiesvedības trešās personas.

Vispārzināms, ka strīdus gadījumā, labticīgi, persona sniedz paskaidrojumus par visiem zināmiem faktiem un iesniedz pierādījumus. Negatīvu faktu noteikti nevar pieradīt, tam, kas apgalvo pretējo, tas jāpierāda. Trešajām personām, kas ir fiziskas personas, lietā juridisku palīdzību sniedz un viņu vārdā uz pilnvaras rīkojas augsta līmeņa profesionālis – zvērināts advokāts. Lietas dalībnieki paši izvēlas tos procesuālos līdzekļus, ar kuriem piedalās pušu sacīkstē. To ietekmēt nevar.

Sabiedrības dalībnieka – juridiskas personas pilnvarojums pilnvarniekam pieņemt pārsūdzēto sabiedrības dalībnieku lēmumu noteikti nav pierādīts, iesniegtās pilnvaras to tieši nepierāda, bet celtie iebildumi, kopsakarā ar pilnvarojumu, to izslēdz. Citas sabiedrības tiesīgās personas pārsūdzēto lēmumu nezina, nav nekādā veidā par to informētas, ko pierāda liecinieku liecības un lietas dalībnieku paskaidrojumi.

Valdes loceklis /pers. F/ ir tieši ieinteresēts, tādēļ nav pamata uzskatīt, ka likumā noteiktā termiņā un kārtībā tiesīgās personas varēja izmantot tiesības to pārsūdzēt.

Nav strīda par to, ka 2013. gada 26. martā, kas ir pierādāms un pieradīts noteikti, ka tikai tad tiesīgās personas, kas ir tiesīgas rīkoties kapitālsabiedrības tiesībās, uzzināja par apstrīdēto dalībnieku lēmumu. Pie kam, tikai tā atvasinājuma veidā, kuram nav likumīga spēka. Lai izslēgtu jebkādas šaubas par tā tiesiskumu, celta šī prasība. Nodrošinot personas tiesības uz tiesu, tā skatāma tiesā prasības kārtībā.

Sabiedrības vārdā, tās tiesībās un pienākumos rīkojas tās valde (Komerclikuma 169. panta pirmā daļa, 209. pants) un valdes loceklim /pers. F/ bija pienākums kā rūpīgam un krietnam saimniekam kārtot sabiedrības lietas. Par cik ar pārsūdzēto sabiedrības dalībnieku lēmumu noteikto atalgojumu viņš nav saņēmis, par ko liecina VID nodotās ziņas (skat. tiesas spriedumu, uz kuru ir atsauce iepriekš) un lietas dalībnieku paskaidrojumi.

Šie apstākļi pietiekami liecina un pierāda, ka tiesiskā kārtība, atbilstoši Komerclikumam, nav ievērota.

Tā kā sabiedrības lietvedībā pārsūdzētais dalībnieku lēmums neatrodas, pēc valdes pilnvaru beigšanās dokumenti tai nav nodoti, nav zināms, vai ir tāds dokuments un kur tas atrodas, pie kam, trešajām personām lietā, kas ir fiziskas personas, pēc apstrīdētā dokumenta satura, vienmozīmīgi tas būtu jāzina un labticīgi par to jāinformē sabiedrība un tiesa.

Iepriekš norādītie apstākļi un apsvērumi liecina par to, ka personas /pers. C/ un /pers. F/ nav rīkojušās godprātīgi un celtie iebildumi par to ir pamatoti, jo pretējus secinājumus uz iesniegto pierādījumu un sniegto paskaidrojumu pamata izdarīt nevar.

Strīdā tieši piemērojamas Komerclikuma tiesību normas, kā arī vispārējie tiesību principi un judikatūra (Civilprocesa likuma 5. pants, Civillikuma 1., 3., 4., 5. pants), nepieciešamības gadījumā piemērojot Administratīvā procesa likuma 17. pantā noteiktās tiesību normu tulkošanas/interpretācijas metodes.

Pušu sacīkstē, novērtējot ar pierādījumiem noskaidrotos faktus, tiesai jāpārbauda, vai prasītājs ir persona, kura ir tiesīga rīkoties prasītāja tiesībās atbilstoši likumam un vai ir ievērots ar materiālo tiesību normu noteiktais termiņš prasības celšanai, par ko iebildumus cēlusi trešo personu pilnvarotā pārstāve.

Saskaņā ar Civillikuma 3. pantā nostiprināto tiesību vispārējo principu, strīdā piemērojamas tiesību normas, kas bijušas spēkā uz apstrīdētā lēmuma norādīto taisīšanas brīdi 2012. gada 28. februārī, kā arī tā apstrīdēšanas brīdi 2013. gada 25.jūniju un laiku, kad prasītājs norāda, kad uzzinājis par apstrīdētā lēmuma esamību.

Strīdā jāpiemēro speciālais likums - Komerclikums, bet vispārējās tiesību normas tiktāl, ciktāl tās neierobežo speciālā likuma normas.

Komerclikuma 3. nodaļa, likumīgā spēkā no 13.07.2011 – 30.04.2012, 01.05.2012 – 09.07.2012, 10.07.2012 – 31.12.2012, 01.01.2013 – 17.10.2013, tā 217. panta pirmās daļas redakcija nav mainīta un tā noteic [..] valdes tiesības celt prasību par dalībnieku lēmumu atzīšanu par spēkā neesošu, ja šāds lēmums vai tā pieņemšanas procedūra ir pretrunā ar likumu vai statūtiem vai pieļauti būtiski pārkāpumi sapulces sasaukšanā vai lēmuma pieņemšanā. Prasību var celt triju mēnešu laikā no lēmuma pieņemšanas dienas.

Komerclikuma mērķis, piemērojamo tiesību normu kontekstā, ir nodrošināt tiesisku kārtību un komercsabiedrības komercdarbības veikšanā veikto darbību tiesiskuma pārbaudi, nepieciešamības gadījumā tiesā, nolūkā izslēgt prettiesisku darbību veikšanu.

Saskaņā ar Civillikuma 4. pantu, likuma noteikumi iztulkojami vispirms pēc to tieša jēguma; vajadzības gadījumā tie iztulkojami arī pēc likuma sistēmas, pamata un mērķa, un, beidzot, arī pēc anoloģijas.

Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 17. pantu, kas noteic tiesību normu interpretācijas pamatmetodes un anoloģiju, ar gramatisko interpretācijas metodi nepamatoti tiktu sašaurinātas tiesības un netiktu sasniegts taisnīgs rezultāts, uz ko norāda taisnīguma un likumības principi, kopsakarībā ar likuma mērķi. Tādēļ piemēroja sistēmiskā interpretācijas metode, noskaidrojot tiesību normas jēgu saistībā ar citām tiesību normām, kā arī tiesību normu anoliģija, jo tā rezultāts konkrētajā gadījumā atbilst tiesību sistēmai un ar to konkrētajā gadījumā iespējams sasniegt lietderīgāko un taisnīgāko rezultātu.

Gadījumā, ja vienkāršoti tiktu piemērota Komerclikuma 217. panta tiesību norma, to iztulkojot ar gramatisko tulkošanas/interpretācijas metodi un atrauti no iepriekš norādītā tiesiskā regulējuma, tas būtu gan pretēji likumdošanas akta mērķim, nebūtu taisnīgi un nevarētu tikt sasniegts taisnīgs un likumīgs rezultāts, kas ir primāri aizskarto tiesību novēršanai. Tiesa ieskata, ka tieši Komerclikuma 217. panta tiesību norma piemērojama labticīgos gadījumos, kad iesaistītās un tiesīgās personas zina par veiktajām darbībām lēmuma pieņemšanā, tieši tajā piedalās. Pretējā gadījumā tam nevar būt tiesisku seku.

Piemērojot Civillikuma 4. pantu, tiesa secina, ka piemērojamās tiesību normas, pēc likuma mērķa un sistēmas un anoloģijas, piemērojot Komerclikuma 217. pantu, 287. panta pirmās daļas 1. punktu, 288. panta otro daļu, 310. prim un 310. divi prim pantu, norāda uz likumdevēja gribu, aizsargājot komercsabiedrību ar likumu aizsargātās intereses nolūkā novērst ar likumu aizsargātu tiesību aizskārumu, nodrošināt, ka:

1) kapitālsabiedrības (sabiedrības) (Komerclikuma 134. panta pirmā daļa, otrā daļa), komercsabiedrības valde ir tiesīga celt prasību tiesā par tās dalībnieku lēmuma atzīšanu par spēkā neesošu. Uz to norāda arī Komerclikuma 135., 136., 139. trīs prim panta piektā daļa, 169. panta pirmā, trešā daļa, 209. panta, 266., 287. panta pirmās daļas 1. punkta un 288. panta redakcija, - secīgi to nevar aprobežot ar to valdes sastāvu, kas ir uz apstrīdētā lēmuma pieņemšanas brīdi;

2) tāpat, valdes kompetence vienmozīmīgi nav aprobežojama ar 217. panta pirmajā daļā norādīto termiņu, uz ko norāda likumdevēja griba, izteikta 287. panta pirmās daļas 1. punktā, 288. panta otrajā daļā, kad noteikts termiņš apstrīdēt lēmumu, to aprobežojot ar gadu no sapulces dienas un 310. prim un divi prim redakcijā, kad arī šī tiesība aprobežota viena gada termiņā, to skaitot no apstrīdamā lēmuma pieņemšanas.

No tā secināms, ka likumdevēja griba bijusi nodrošināt, ka viena gada laikā no apstrīdamā lēmuma pieņemšanas persona, kura ir tiesīga rīkoties komercsabiedrības vārdā, var apstrīdēt lēmumu likumā noteiktajos gadījumos, nolūkā panākt tiesiska stāvokļa atjaunošanu un prettiesiska novēršanu ar tiesiskiem līdzekļiem. Pretējā gadījumā, likums šīs tiesības neaizsargā, jo termiņš tiesību izlietojumam noteikts ar materiālo tiesību normu, un tam notekot, šī tiesība zūd. Ar to likumdevējs noteicis, ka valdei kā tiesīgai rīkoties sabiedrības interesēs, kā čaklam un rūpīgam saimniekam, jāseko sabiedrības lietām un to kārtībai pastāvīgi. Tikai, gadījumā, ja tas nav darīts gada robežās, šī tiesība zūd.

Novērtējusi iesniegtos pierādījumus, atbilstoši Civilprocesa likuma 92. – 97., 104. pantiem, piemērojot tiesību normu interpretāciju un anoloģiju, pēc taisnības apziņas un vispārīgiem tiesību principiem, tiesa secina, ka prasītājs kā komersabiedrības valde, ir tiesīgs celt prasību un tiesība izlietojama tam ar likumu noteiktā termiņā sekojoši.

Nav pamata apšaubīt apstākli, ka apstrīdētais lēmums sabiedrības lietvedībā neatrodas un tiesīgās personas, tai skaitā, trešās personas arī pēc noteikti izteikta pieprasījuma no esošās valdes puses, tādus nav iesniegušas, ko apliecina tiesā iesniegtie rakstveida pierādījumi (skat. iepriekš). Nav zināms, vai ir apstrīdētā lēmuma oriģināls un kur tas atrodas, par ko liecina lietā iesniegto pierādījumu kopums. Nav šaubu, ka ir dokumenta atvasinājums, kurš noteiktā kārtībā nav apliecināts, - uz to norāda iepriekš norādītais tiesas spriedums, ar kuru noraidīts maksātnespējas procesa pieteikums.

Secīgi, tiesa piešķir ticamību prasītāja norādītajam apstāklim, kad par apstrīdēto lēmumu kļuvis zināms tikai tad, kad tika iesniegts maksātnespējas procesa pieteikums, jo par to iesniegti pietiekami pierādījumi, kas uz to norāda, bet pretēji, kas to izslēgtu, tiesā nav iesniegti, nav norādīts uz tādu esamību.

Lai tiktu nodrošināta pierādītu tiesību aizskāruma novēršana, pie lietā noskaidroto faktisko apstākļu pamata, secināms, ka termiņš prasības celšanai skaitāms no 2013. gada 26. marta, kā to ieskata prasītājs, jo apstrīdētā lēmuma pieņemšanas diena noteikti nav pierādīta, tā oriģināla nav, sabiedrības

dalībnieki noliedz tādu apstākļu esamību, nav pamata uzskatīt, ka tikusi ievērota Komerclikuma 215., 216. pantos noteiktā kārtība, apstrīdētais lēmums nav ticis piemērots līdz maksātnespējas procesa pieteikuma iesniegšanai, uz ko netieši norāda ziņas, kas sniegtas nodokļu administrācijai (skat. tiesas spriedumā lietā Nr. C 32 2557 13), dokuments tiesai iesniegts neapliecināts 2013. gada 26. martā fotokopijas veidā, nav pierādītas personas kā pilnvarnieka tiesības rīkoties sabiedrības dalībnieka vārdā.

Pierādījumu kopums norāda uz to, ka veiktās darbības nekādā veidā nevar atzīt par tiesiskām. Vispārīgi, prettiesiskas darbības nevar radīt tiesiskas sekas. Datuma norādīšana uz dokumenta 2012. gada 28. februāris pie noskaidrotiem apstākļiem nevar kalpot par pamatu ierobežot tā apstrīdēšanas termiņu un nav pieļaujama tiesību normu formāla piemērošana tiesiskā valstī. Tiesa uz iegūto pierādījumu un noskaidroto apstākļu pamata secina, ka datums uz apstrīdētā dalībnieku lēmuma norādīts formāli, jo nav pierādījumu, ka tas atrodas sabiedrības lietvedībā, nav noteikti ticis izmantots, tam nav nekādu juridisku seku. Pretējā gadījumā, ja likums tiek piemērots tieši un formāli, var iestāties prettiesiskas sekas. Tiesas spriešanā tas nav pieļaujami, uz ko norāda likumdevēja griba, kas izteikta ar vispārīgiem tiesību principiem (skat. Civillikuma 1., 3., 4., 5. pantos, likumā "Par tiesu varu", Administratīvā procesa likuma 17. pantā).

Nekas neliecina par to, ka tikusi ievērota Komerclikuma 215., 216. pantos noteiktā kārtība.

Tiesa apšauba, ka SIA "FSC EU" (iepriekšējais nosaukums "ELS International") dalībnieku 2012. gada 28. februāra lēmums Nr. 28/02 ticis pieņemts norādītajā datumā, tam likumā noteiktā kārtībā, ka persona, kas to pieņēmusi, ir bijusi tiesīga to darīt, secīgi šāds lēmums un tā pieņemšanas procedūra ir pretrunā ar likumu, nav pamata uzskatīt, ka dalībnieku sapulce tikusi sasaukta vai dalībnieki par to vispār jebkāda veidā būtu tikuši informēti, tādēļ ir pieļauti būtiski pārkāpumi sapulces sasaukšanā un lēmuma pieņemšanā, atbilstoši Civilprocesa likuma 97. panta noteikumiem. Trešās personas šīs šaubas nav novērsušas, tādēļ nevar iestāties tiesiskas sekas.

Pretējus secinājumus uz iesniegto pierādījumu un sniegto paskaidrojumu pamata izdarīt nevar.

Nav ne taisnīgi, ne samērīgi, termiņu dalībnieku lēmuma pārsūdzēšanai skaitīt no 2012. gada 28. februāra, jo nekas neliecina par to, ka lēmums ticis taisīts šajā datumā likumā noteiktā kārtībā un tiesīgajām personām, kuras var to apstrīdēt, bijis zināms. Nav šaubu, ka sabiedrības dalībniekiem un valdei, kas ir tiesīga rīkoties sabiedrības tiesībās un vārdā, tas kļuvis zināms pēc 2013. gada 26. marta. Secīgi, gan taisnīgi, gan samērīgi, termiņu skaitīt no šī datuma, kā to norāda prasītājs un atzīst atbildētājs un trešā persona – juridiskā persona lietā, kuras vārdā pieņemts pārsūdzētais sabiedrības dalībnieku lēmums.

Pušu sacīkstē /pers. C/ un /pers. F/ aktīvi nepiedalās, kaut gan tieši viņu interesēs ir pierādīt pārsūdzētā sabiedrības dalībnieku lēmuma tiesiskumu un veiktās darbības ar to. Viņu tiesībās un pienākumos rīkojas zvērināta advokāte, tādēļ pieņemams, ka viņa īsteno sacīksti vislabāk iespējamā veidā. Tiesa to novērtē un dod noskaidroto apstākļu un faktu juridisku novērtējumu.

Pie šādiem apstākļiem, lūgums par termiņa prasības celšanai atjaunošanu nav izlemjams, jo tas noteikts ar materiālo tiesību aktu, piemērojot iepriekš uz to norādīto konstatēto apstākļu juridisko novērtējumu un tiesību normu anoloģiju, tādēļ tiesa atzīst, ka termiņš prasības celšanai nav nokavēts.

Ceļot prasību, prasītājs izmanto ar materiālo un procesuālo tiesību normām noteikto tiesību aizskarto civilo tiesību un ar likumu aizsargāto interešu aizsardzībai tiesā. Aprobežot šo tiesību nevar, - uz to norāda lietā noskaidrotie apstākļi un fakti, kas liecina, ka /pers. C/ un /pers. F/, attiecībā uz pārsūdzēto sabiedrības dalībnieku lēmumu, nav rīkojušies godprātīgi un labā ticībā.

Civillikuma 1. pantā noteikts, ka tiesības izlietojamas un pienākumi pildāmi pēc labas ticības.

Judikatūrā un arī tiesību doktrīnā pastāv stabils uzskats, ka laba ticība nav paša subjekta subjektīvs vērtējums, bet gan objektīva kategorija, ko precīzi raksturo termins „godprātīgi". Augstākās tiesas senators, Latvijas ZA īstenais loceklis Kalvis Torgāns, analizējot minēto principu starptautiskā kontekstā un no terminoloģijas viedokļa, norādījis, ka mūsdienu apstākļos precīzāks „pēc labas ticības" vietā būtu bijis apzīmējums „godprātīgi", bet tā kā Latvijas judikatūra tieši tā izprot un traktē šo jēdzienu, tad terminoloģijas nerada sarežģījumus vispārējā tiesību principa piemērošanā nedz vispārējās, nedz speciālajās civiltiesību nozarēs. (Kalvis Torgāns Civiltiesību, komerctiesību un civilprocesa aktualitātes. Rīga, Tiesu nama aģentūra. 2009. gads 209.-210.lpp.).

Civillikuma 1. pantā izteiktajā tiesību normā ietverts vispārējs tiesību princips.

Saskaņā ar tiesību doktrīnu vispārējie tiesību principi ir patstāvīgi tiesību avoti pat tad, ja tie rakstiskajos tiesību avotos nav vārdiski izteikti: „… vispārējie tiesību principi izceļas no dabiskajām tiesībām, kas pastāv neatkarīgi un pirms likumdevēja, funkcionē tiesiskas valsts apstākļos un kalpo par virspozitīvu leģitimitātes kritēriju rakstītajām tiesību normām, proti, likumdevēja darbībai. Tādējādi likumdevēja darbībai ir jāatbilst vispārējiem tiesību principiem. Tas aizved pie secinājuma, ka vispārējie tiesību principi ir prioritāri jeb prevalē pār likumdevēja radītajiem tiesību aktiem …" (Daiga Iljanova. Vispārējo tiesību principu nozīme un piemērošana, Rīga, Ratio iuris, 2005., 20.-21.lpp., 60.lpp.). Visos gadījumos, kad ir notikusi vispārējo tiesību principu un rakstīto tiesību normu kolīzija, vispārējiem tiesību principiem ir prioritāte pār rakstīto tiesību normu, kas ir pretrunā ar tiem, jo vispārējie tiesību principi izriet no visas tiesiskās sistēmas, tie atspoguļo šīs sistēmas garu un nosaka tās saturu." (turpat, 118.lpp.).

Latvijas Universitātes profesors un Satversmes tiesas tiesnesis Kaspars Balodis norāda: „Labas ticības princips nozīmē to, ka katram savas subjektīvās tiesības jāīsteno un subjektīvie pienākumi jāpilda, ievērojot citu personu pamatotās intereses. Civillikuma 1. pants palīdz novērst gadījumus, kuros civiltiesību subjekti savas tiesības izmanto un pienākumus izpilda neattaisnojamā veidā un neattaisnojamu mērķu sasniegšanai, rīkodamies pēc likuma vai tiesiskā darījuma burta, taču pretēji tā patiesajiem mērķiem. […] Labas ticības principa pamatā ir atziņa, ka tiesību izlietošanā un pienākumu izpildē katram subjektam ir jāievēro noteiktas ētikas robežas, kuru pārkāpšanas gadījumā viņš nebauda tiesisku aizsardzību." (Kaspars Balodis. Ievads civiltiesībās. Rīga, Zvaigzne ABC, 2007., 141.lpp.).

Latvijas Augstākās tiesas Senāts, kasācijas kārtībā izskatot lietu Nr. SKC-22, norādījis, ka Civillikuma 1. pantā ietvertais labas ticības princips nostiprina vispārējā taisnīguma principu, kas prezumē personas tiesību un likumīgo interešu aizskāruma novēršanu, novirzot juridiskās nianses otrā plānā. Uz šā argumenta pamata Civillietu departaments atzinis par spēkā neesošu līgumu, ar kuru apzināti radīts kaitējums trešajai personai (Augstākās tiesas Senāta Civillietu departamenta 2005. gada 12. janvāra spriedums lietā Nr. SKC-22, Augstākās tiesas Senāta Civillietu departamenta spriedumi un lēmumi. Rīga, Tiesu nama aģentūra, 2006, 165.-169.lpp.).

„Tiesību nepieļaujama izlietošana aizsargājamu interešu neesamības vai nesamērības apstākļos ietver subjektīvo tiesību netaisnprātīgu izlietošanu visdažādākajos veidos …(.) Tā var būt, piemēram, tiesību bezmērķīga izlietošana, tiesību izlietošana negodīgu mērķu sasniegšanai un pat tiesību izlietošana kaitēšanas nolūkā. Tiesību nepieļaujama izlietošana […] jebkurā gadījumā nozīmē to, ka tiesību subjektam nav aizsargājamu interešu." (Kaspars Balodis. Ievads civiltiesībās. Rīga, Zvaigzne ABC, 2007, 142.143.lpp.).

Senāts jau iepriekš ir norādījis (skat. Senāta 2012. gada 19. marta nolēmuma lietā Nr.SJA-9/2012 11.-12.punktu), ka var būt gadījumi, kad likuma normu piemērošana rada acīmredzamu netaisnīgu rezultātu. Ņemot vērā tiesiskas valsts principu, kas izriet no Latvijas Republikas Satversmes 1. panta, tiesai ir pienākums piemērot vispārējos tiesību principus, tostarp taisnīguma principu, kas liek katrā lietā sasniegt taisnīgāko rezultātu. Ja tieši piemērojot tiesību normu, tai skaitā Komerclikuma 217. panta pirmo daļu, tiek sasniegts acīmredzami netaisnīgs rezultāts, kā tas ir konkrētajā lietā, padotība taisnīguma principam prasa, lai tiktu meklēts cits, pēc iespējas, taisnīgāks risinājums. Tāpat piemērojams samērīguma princips. Labas ticības princips nozīmē to, ka katram savas subjektīvās tiesības jāīsteno un subjektīvie pienākumi jāpilda, ievērojot citu personu intereses. Tas palīdz novērst gadījumus, kuros civiltiesību subjekti savas tiesības izlieto vai pienākumus pilda neattaisnojamā veidā vai neattaisnojamu mērķu sasniegšanai, rīkodamies

pēc likuma vai tiesiska darījuma burta, taču pretēji to īstajiem mērķiem. Tāpēc, saskaņā ar labas ticības principu, pušu intereses saskaņā ar likuma mērķi un konkrētās lietas apstākļiem ir atzīstamas par svarīgākām, to intereses tiek atzītas par pamatotām un aizsargājamām, pretēji trešo personu, kas ir fiziskās personas lietā (skat. Senāta Civillietu departamenta 2010. gada 24. februāra spriedums lietā Nr. SKC-42 20. punktu).

Pie šādiem lietā pierādītiem apstākļiem, to juridiskā novērtējuma, saskaņā ar Latvijas Republikas Satversmi, likumu "Par tiesu varu", Komerclikumu, Civillikuma 1., 3., 4., 5. pantiem, Civilprocesa likuma 1., 3., 5., 8., 10., 33., 34., 36., 39., 92.-97., 104., 105., 189., 190., 192., 193., 194., 199. pantu, tiesa secina, ka prasība ir pamatota un apmierināma pilnīgi.

Prasītāja samaksātie tiesas izdevumi pierādīti ar noteiktiem rakstveida pierādījumiem – maksājuma uzdevumiem un tie, saskaņā ar Civilprocesa likuma 41.panta pirmo daļu, ir piedzenami no atbildētāja prasītāja labā. Ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi, kuri nav tikuši samaksāti līdz lietas izskatīšanai, procesuālās ekonomijas nolūkā, tiesisku seku sasniegšanai, ņemot vērā tiesu praksi, piedzenami no atbildētāja valsts labā atbilstoši faktiski taisītajiem šajā lietā. Konkrētajā lietā ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi ir EUR 93,95. Prasītājs, iesniedzot prasības pieteikumu, ir samaksājis valsts nodevu EUR 142, 29 (LVL 100), ar lietas izskatīšanu saistītos izdevumus EUR 14,09 (LVL 9.90) un kancelejas nodevu EUR 17,08 apmērā, tādēļ ņemot vērā to, ka ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi pārsniedz prasītāja samaksāto summu, tad valsts ienākumos no atbildētāja ir piedzenami ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi EUR 79,86, tāpat ar lietas dalībniekiem nosūtāmo dokumentu tulkošanu saistītie izdevumi EUR 55,97, saskaņā ar Civilprocesa likuma 33. panta noteikumiem.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 204.[1] pantu, nosakāms termiņš sprieduma labprātīgai izpildei.

Rezolutīvā daļa

Tiesa

nosprieda:

apmierināt pilnīgi /pers. A/ prasību pret sabiedrību ar ierobežotu atbildību "FSC EU", reģistrācijas Nr./reģistrācijas numurs/, par dalībnieku lēmuma atzīšanu par spēkā neesošu.

Atzīt par spēkā neesošu sabiedrības ar ierobežotu atbildību "FSC EU", reģistrācijas Nr./reģistrācijas numurs/, dalībnieku 2012. gada 28. februāra lēmumu Nr. 28/02 par spēkā neesošu.

Piedzīt no sabiedrības ar ierobežotu atbildību "FSC EU", reģistrācijas Nr./reģistrācijas numurs/, par labu /pers. A/, personas kods /personas kods/, tiesas izdevumus EUR 173,46 (viens simts septiņdesmit trīs eiro 46 eiro centi).

Piedzīt no sabiedrības ar ierobežotu atbildību "FSC EU", reģistrācijas Nr./reģistrācijas numurs/, par labu Latvijas Republikai ar lietas izskatīšanu saistītos izdevumus EUR 135,83 (viens simts trīsdesmit pieci eiro un 83 eiro centi).

Noteikt termiņu sprieduma labprātīgai izpildei 10 dienu laikā no sprieduma stāšanās likumīgā spēkā.

Spriedumu var pārsūdzēt 20 dienu laikā no 2015. gada 7. augusta, kad būs sastādīts pilns sprieduma teksts, Rīgas apgabaltiesai, apelācijas sūdzību iesniedzot Rīgas pilsētas Ziemeļu rajona tiesā.

Tiesnese M.Griķe